

30.04.2010

En sportsferie på PLAYITAS, Fuerteventura

Playitas 11. – 22. april 2010

For 20 år siden holdt Gunver og jeg en uges ferie på Club La Santa på Lanzarote. Dengang var der lidt mere "fut" i os begge, og vi deltog ivrigt i næsten alle de sportsaktiviteter, der blev tilbudt. Kombinationen af ferie og aktivitet sammen med andre motionsinteresserede var en meget positiv oplevelse. Det eneste negative jeg kan huske fra den ferie var, at kroppen i den grad var i aktivitet hele dagen, så det var svært at falde til ro og sove om natten.

I år ville vi prøve noget tilsvarende og da der i de senere år er bygget et nyt sports-feriecenter ved Las Playitas på Fuerteventura, var det nærliggende at vælge det feriested. Playitas Grand Resort - som sports-feriecentret hedder - drives af rejsekoncernen KUONI. Det er denne koncern der er sponsor for Team Saxo Bank og cykelholdet har i vinterperioden 2009/2010 været på centret et par gange, dels for teambuilding-kurser og dels for alm. træning for holdet.

Selve sportscentret og omgivelserne er utrolig flot vedligehold, og det var en fornøjelse at se de mange flotte blomster, palmer og andre planter, som de meget aktive havemænd havde tryllet frem af en jordbund, der kun består af brune lavasten.

På centret er der et meget omfattende ugeprogram med aerobic, step, svømning, spinning, cykling, løb osv. Her sørger meget aktive instruktører for at pulsen kommer op. Gunver deltog meget i aerobic, step og andre aerobic/danse-aktiviteter. Jeg blev da også provokeret til at deltage i en time med "stretch & relax". Det kunne dog ikke undgås, at jeg følte mig lidt fejlplaceret, når jeg lå der og forsøgte at få den gamle, stive krop vredet rundt i mærkelige positioner, samtidig med at den 25-årige top-tunedede fitnessinstruktør nærmest kunne slå knuder på sin krop, som om hun var lavet af elastik.

Sportscentret rummer også et stort motionscenter med et utal af moderne "torturmaskiner". Vi benyttede dog ikke dette motionstilbud, da vejret på Fuerteventura jo er ideelt til udendørs aktivitet.

Jeg deltog på en arrangeret mountainbike-tur, hvor vi var 15 deltagere, vistnok fra 7 – 8 forskellige nationer. Turen foregik på meget løst og støvet underlag og ind imellem foregik det på store lavasten eller på veje, der i bogstaveligste forstand var som et vaskebræt. 2 dage senere var der arrangeret en 80 km landevejs-racertur med bjergkørsel, hvor vi var 9 deltagere.

På disse ture kom jeg i snak med en dansker fra Allerød. Vi aftalte at vi nogle dage senere skulle cykle en 125 km tur rundt på de største stigninger. Cyklerne blev lejet på sportcentret, og det var helt nye carbon-cykler af mærket Specialized TARMAC. Vi var enige om, at det ikke var noget problem med lejede cykler. Allerede på 80 km turen havde vi følt os godt til rette på cyklerne. Sadlen var tynd og lidt speciel med en stålbund med meget lidt polstring. Den var imidlertid overraskende komfortabel at sidde på. Hvis man kan leje cykler af den standard, vil jeg heller ikke næste gang bøvle med at slæbe min egen cykel med på charterferie.

Ved starten på en stigning efter ca. 50 km sagtede jeg sandsynligvis farten, og da min makker samtidig så tilbage på en bil, der ville overhale, strejfede han mit baghjul. Han kørte derefter ind i et stålautoværn, hvor cyklen blev hængende, som om den var blevet parkeret. Han fløj hen over styret og landede på ryggen på hårde lavasten på den anden side af autoværnet. Det så ret dramatisk ud og han slog da også ryggen voldsomt og fik en flænge ved det ene knæ. Efter at have sundet sig lidt og fået skyllet det værste blod væk, var han dog på cyklen igen, og vi skulle derefter bare finde den korteste vej hjem. Efter at vi havde besejret stigningen og skulle dreje hjemad, mente han nok, at vi kunne cykle lidt længere og tage den næste genvej hjem. Sådan

fortsatte det resten af vejen til vi havde gennemført de 125 km. Det var en såret, men meget sej "kriger" jeg var kommet i selskab med. På stigningerne havde jeg ingen chance for at følge med. Temperaturen var 25 – 27 °C og på et tidspunkt måtte vi ind i en lille butik for at købe vand. I butikken stod 2 ældre damer, og det kan nok være, at det spanske moderinstinkt kom op i dem, da de så min blødende makker. Der blev straks fundet et bundt renseservietter, så han kunne rense det værste væk, mens de medfølede stod og fulgte med. Det var ægte spansk venlighed. Min makker måtte senere på dagen til læge for at få knæet forbundet, og på hjemrejsen 2 dage senere var hans gangart stadig noget stivbenet.

Trods uheldet endte det med at blive en fin tur med udfordringer og med mange flotte udsigter ud over øens golde, brune og bjergrige landskab. Selv om toppen på stigningerne kun ligger i ca. 800 m's højde, så kunne de 125 km godt tappe mig totalt for kræfter.

Jeg kunne godt berette en del mere om Fuerteventura, sportscentret og –aktiviteterne. Imidlertid er nr. 2 udgave af Cykel-Motion, Danmark lige udsendt, og her er der 2 artikler om ferieoplevelser på Playitas på side 24 og 36. Disse artikler med billeder giver en bedre beskrivelse af forholdene, end jeg kan berette her. Interesserede læsere henvises derfor til de 2 artikler, ligesom yderligere information kan findes på www.playitas.dk

Om Playitas-opholdet generelt må vi sige, at det var én af de ferier, man ikke vil hjem fra. Det var da også lige ved at lykkes. Det var i de dage askeskyen hang over Europa og mange gæster fra andre hoteller blev indlogeret på Playitas, fordi de ikke kunne komme hjem. Vi tilbød Apollo-guiden, at vi sagtens kunne vente nogle dage med at rejse hjem. Vores ønske blev dog ikke opfyldt – askeskyen lettede – og vi måtte hjem med den planmæssige afgang. / **Erik Mølgaard**